
Liten, stor bok

ANMELDELSER

KASHIF WAQAR FAIZ

Spesialist i nevrologi og samfunnsmedisin. Fagdirektør, Akershus universitetssykehus

Jeswanthiny Mayooran

Aldri god nok

104 s., Det Norske Samlaget, 2025. NOK 299

ISBN 9788234014932

Jeswanthiny «Thiny» Mayooran (f. 1990) er overlege og spesialist i psykiatri, men også kollega, venn, søster, kone, mor og datter. Hun er norskfødt med tamilsk bakgrunn (innvandrereforeldre fra Sri Lanka) og oppvokst i Ulsteinvik. Og hun skriver på nynorsk. I boka *Aldri god nok*, som kanskje kan karakteriseres som en midt-i-30-årene-selvbiografi, skriver Mayooran om alle disse rollene på en svært overbevisende måte.

Til tross for at det er en kort og liten bok (104 sider fordelt på 19 kapitler), rommer den store og vanskelige temaer som identitet, utenforskap, rasisme, forholdet mellom barn og foreldre, kulturkonflikter, skam, spiseforstyrrelser, tvangspregede disiplin, lojalitet og selvrealisering. Den røde tråden gjennom historien er hvordan opplevelser i barndommen preger forfatteren som voksen – spesielt forholdet til faren og hans forventninger til henne.

Det er velkjent at innvandrereforeldre har høye ambisjoner for barna sine, som helst skal velge en av ALI-utdanningene (advokat, lege, ingeniør). Forventningspresset er stort, og barna blir satt i takknemlighetsgjeld. En perfekt fasade og å vise seg frem som vellykket er også viktig. Som norskfødt med innvandrereforeldre er det lett å kjenne seg igjen, selv om undertegnede er oppvokst i et annet tiår, har en annen religion, har bodd et helt annet sted i Norge og har foreldre som innvandret fra et annet land. Det tyder på at Mayoora får frem noen av de mer universelle utfordringene som kommer med det å være «utlending» i Norge, akkurat som Karpe, Yohan Shanmugaratnam og Zeshan Shakar.

Teksten er utleverende, men også modig, ærlig og reflekterende. Hvert kapittel omhandler en konkret hendelse eller situasjon, som settes i en større kontekst. Språket er enkelt, men kraftfullt og gjør inntrykk, også lenge etter at man har lagt boka fra seg. Det stilles mange spørsmål, men det er få svar. Mot slutten undrer forfatteren seg over om det er klokt å være så åpen og utleverende, særlig med tanke på yrket hennes. Men det er nettopp denne åpenheten som gjør boka så viktig og som bryter med den tilsynelatende perfekte fasaden.

Av kritiske bemerkninger er beskrivelsen av forholdet til faren svært krass og til tider litt vel ensidig, men forsonende mot slutten. Skildringen av forholdet til sønnen er lite nyansert og nærmer seg det stereotype.

Selv om boka tar utgangspunkt i presset og forventningene fra innvandrereforeldrene om å være flink, effektiv og få status som lege, vil mange kjenne seg igjen i beskrivelsene av det å stadig presse seg selv (flink pikesyndrom), følelsen av å ikke være flink nok (bedragersyndrom) samt indre uro og psykisk belastning. Foreldrenes rolle i å utvikle barnas potensial er heller ikke unikt for innvandrereforeldre.

Konklusjon: Dette er en liten perle av en bok som bør leses av mange, uavhengig av spesialitet og melaninnivå i huden. Det er imponerende hvor mye forfatteren får sagt på få sider. Hennes store lidenskap i barndommen var å skrive, noe som ble undertrykt under medisinstudiet og spesialiseringen. Nå har hun funnet tilbake til denne lidenskapen, og det er liten tvil om at hun bør fortsette å skrive.

Publisert: 16. oktober 2025. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.25.0544
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 3. juli 2026.